

spectatorului. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de faptul că publicul urmărește cu plăcere comediile ușoare, căutând câteva ore de ris igienic. Asta s-a întâmplat întotdeauna și se va întâmpla și de aici înainte. Dar mulți din spectatorii de astăzi înțeleg că nu asemenea spectacole constituie faptul mare de teatru. Și pretențiile lor față de noi cresc. Am făcut o anchetă, la noi în teatru, și răspunsurile primite confirmă cele spuse înainte. Și în sălile noastre s-au realizat succese cu piese foarte facile, dar niciodată, în chestionarele pe care le-am pus la dispoziția spectatorilor, nu ni s-a cerut să repetăm succesele de acest fel, să acordăm mai multă atenție spectacolului de pur divertisment. Dimpotrivă, ceea ce ni s-a cerut în primul rînd a fost repertoriul „de greutate”. Desigur, cei care au răspuns la întrebările noastre fac parte dintr-un anumit public, mai informat, mai apropiat de teatru. Dar numărul și calitatea răspunsurilor primite dovedesc că acest public inițiat este în creștere, că el știe ce vrea și că are o competență, uimitoare pentru noi, în anumite privințe (mai ales în aprecierile foarte juste asupra actorilor, observațiile în legătură cu regia și scenografia fiind mai puțin sigure deocamdată). Cred că un asemenea public este rezultatul unei anumite politici de repertoriu, pe care trebuie s-o continuăm. Și în măsura în care fiecare teatru își va afirma mai precis punctul său de vedere, peisajul vieții noastre teatrale, devenind mai complex, mai științific organizat, va solicita mai intens publicul, va contribui cu efecte și mai puternice la educația estetică a spectatorilor.

◆ VALENTIN SILVESTRU

Apreciind că a fost un an teatral bun, nu pot pune nici unul din faptele care mă conduc spre această apreciere pe seama modei (cuvînt pe care nici nu-l prea înțeleg, așa cum e introdus în terminologia teatrală). Rîvna de a obține succese facile se soldează în cel mai bun caz cu facilități și ele nu caracterizează stagiunea teatrală de față, deși cred că propozițiunea nu este întrutotul aplicabilă unor scene. Iar dorința de a stîrni senzație... Depinde despre ce fel de „senzație” e vorba! *Troilus și Cresida* a stîrnit senzație la Teatrul Națiunilor și cred că, într-un anume fel, artiștii acestui spectacol au și dorit să exprime violent, *altfel* de cît se știa, piesa lui Shakespeare — și au ales-o după chibzuită deliberare, programatic. *Opera de trei parale* era la al treilea spectacol românesc cînd a fost introdusă în repertoriul Teatrului „Bulandra”, opțiunea nu avea nimic senzațional, dar spectacolul a fost. În genere, piesa românească sau străină inedită are un rol formativ în cultura teatrală, și preferința pentru inedit, corelată, evident, cu interesele vii ale culturii teatrale, e un fapt pozitiv.

◆ CRIN TEODORESCU

În politica de repertoriu trebuie evitată „concurența neloyală”, însă în alt sens decît o înțelegeau unii cîndva. Anume, cred că din dramaturgia străină nu trebuie să includem în repertoriul nostru decît *valori*.

Nu trebuie făcută *nici o concesie teatrului comercial* și eflorescenței lui de piese bulevardiere, „comedii polițiste” etc. Cred că trebuie jucate textele marilor autori (subliniindu-ne dezacordul atunci cînd acestea — în unele laturi ale lor — nu concordă cu concepțiile noastre), dar nici într-un chip nu trebuie perpetuată infectarea publicului cu prostul-gust, vulgaritatea și mediocritatea cultivate de teatrul burghez comercial.